

DIVADELNÍ TŘEBÍČ 5

ZPRAVODAJ NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO
A HUDEBNÍHO DIVADLA

KVĚTEN 2004

JSME CELKEM V POHODĚ...

V úvodním článku prvního čísla Zpravodaje Jaroslav Dejl, ředitel národní přehlídky FE-MAD Poděbrady – Divadelní Třebíč, napsal, že třináctka je jeho šťastné číslo, a tudíž i třináctý ročník bude určitě šťastný a úspěšný.

Splnila se tvoje předpověď a je třináctka pro letošní ročník šťastným číslem?

Můj názor na třináctku se nemění, člověk má mít nějaké jistoty. Myslím si, že ta letošní přehlídka probíhala standardním způsobem. Pokud se nějaké problémy vyskytly, tak se na ně stejně rychle zapomene, a na to, co bylo pěkné budeme určitě dlouho vzpomínat.

Jsi zároveň ředitelem národní přehlídky a ředitelem základní školy. Jak se ti daří obě náročné funkce zvládat?

To je pro mě každoročně největší problém. Funkce ředitele školy je dneska obrovsky náročná, ale protože mám ve škole vynikající spolupracovníky, kteří mi vyjdou ve všem vstříc, tak je to jenom v organizaci přejezdů, příchodů, rychlých jednoduchých věcí. Prostě život není v těchto dnech dlouhé souvěti.

Dvě představení Divadelní Třebíče navštívili i žáci vaší školy. Jaké byly jejich reakce?

Snažím se, aby se tato přehlídka objevila i životě školy – dokonce dobře zapadá do našeho systému kulturního zúšlechťování mladých lidí. Mrzí mě, že jsme letos nemohli dětem nabídnout více představení. Tento problém jsme už vyřešili pozváním souboru Jesličky z Hradce Králové s jejich inscenací Škvoreckého na říjen tohoto roku. Co se týká představení, která naši žáci viděli, tak jak Zelenavý ptáček, tak Romance pro křídlovku dopadly velice dobře. Ohlas byl jenom pozitivní.

Jsi iniciátorem různých mezinárodních aktivit v rámci školy. Můžeš nám o nich říci něco bližšího?

Už patnáct let spolupracujeme s anglickou skupinou Theatre Train – ob rok pořádáme společné divadelní dílny pro děti, jejichž výsledkem bývají velice zajímavá společná divadelní představení. Deset let spolupracujeme s Hauptschule Horn, se kterou pořádáme každoročně výměnná několika-denní setkání, která jsou zaměřena na ekologii, výtvarné umění a divadlo.

Která představení národní přehlídky jsi viděl?

Viděl jsem větší část poděbradské přehlídky. A z trebičských představení většinu – buď celých, nebo aspoň jejich části.

Našlo se na přehlídce „divadlo tvého srdce“?

Zajímavá byla všechna představení. Nejblíže mému vidění divadla byl třeba Oblomov a Škvorecký divadla Jesličky, Nahniličko od Prachatic, Čechov České Lípy a Goldoniáda od Volyně. Bohužel jsem neviděl představení Rádobydivadla Klapý, což mě velice mrzí.

Co ti dělá v životě radost?

V rodinném životě to, že v daném okamžiku jsme celkem v pohodě a že budeme v srpnu dědečkem a babičkou. A v pracovním, že se mi snad daří svým způsobem aspoň trochu ukázat žákům naší školy, že pro život je důležitá i kultura – tj. dobré divadlo, film, hudba...

Přeji ti, ať jsi i nadále v pohodě a děkuji za rozhovor.

Vlak do stanice DIVADLO

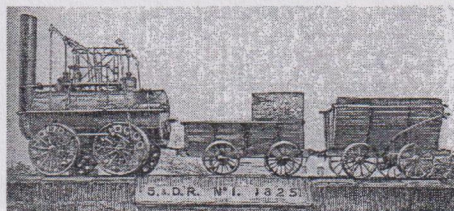
Do vlaku s názvem Divadelní Třebíč jsem poprvé přistoupila předloni. Celou jízdu jsem strávila většinou v posledním vagóně, vezouc se a naplňující ten pětidenční výlet střídavým sledováním pestrých obrazů okolní krajiny a seznamováním se s vlídnými spolecestujícími. K tomu, aby vláček úspěšně dojel do cílové stanice jsem mnoho nepřispěla. Loni už to bylo lepší. Jako zabydlená průvodčí jsem již většinu cestujících znala a kupodivu i oni si mě pamatovali.

Teprve letos však mohu s čistým svědomím prohlásit, že to je ONO. S přehledem jsme již před hvizdem výpraviho s mými „nádražáky“ opatřili vláček novými nátěry, vymýšleli všechny kouty vagónů i mašinky a posháněli to nejvyšší kvalitní uhlí. Během cesty jsem už i občas přiložila do kotle a hlavně se starala o to, aby měl vláček pořádek zelenou. A teď si začínám užívat pocit radosti ze společné jízdy a souladu personálu se spokojenými cestujícími. Naši dobře rozjetou soupravu už nezastaví ani sebevětší kopec a v neděli bezpečně dorazíme do stanice číslo XIII.

Největší dojmy z letošní jízdy? Krásné počasí při zahájení a nahlas projevovaná spokojenost ministerské „vizity“ první den; výkon Dušana Zakopala v roli Žida Weismana; profesionalita, odbornost a kultivovanost tajemnice poroty Simony Bezouškové; Carlo Gozzi v podání Divadla ESENCE Praha; samostatnost a výkonnost redakce Zpravodaje; upřímnost, přirozenost a otevřenost výpovědi Dospělých embryí z Hradce Králové v mixu Škvoreckého povídek; mateřská starostlivost mých kolegů, ohřívajících opozdílům večere do pozdních nočních hodin; skvělé a vyrovnané výkony prachatických ochotníků ve hře Proti větru; nečekaně velké množství mladých lidí, ochotných trávit svůj volný čas s divadelní múzou...

Už teď se těším na čtrnáctou jízdu. Pro mě za mě nám klidně můžete přidat i další vagóny.

Jaromíra Hanáčková

SOUČASNÁ BIZARNÍ FRAŠKA

Šumavský ochotnický spolek ŠOS Prachatice uvedl pod názvem Proti větru hru Jana Krause Nahniličko. Režisér Jaromír Hruška nabídl čitelný klíč k divadelnímu uchopení této hry, která má nesporně své problémy. Nejprve ku prospěchu věci provedl v předloze některé změny a posuny. Postava nazvaná Třetí je původně muž (podnájemník). Zde je to žena, což s sebou přináší další dimenzi – vnímáme ji jako maminku a tchyni, odkazuje na rodinné zázemí, z něhož Božena a Andy vyrostli a v němž žijí. Další změnou je připsaná postava Čtvrté jako milenký Jorgeho a nymfomanky, která sice za celou dobu nepromluví ani slovo, ale je přesně zakotvená v naší současné době. Třetí změnou je použití slovenštiny pro cizince-mafiány a je jen otázkou, zda by neměla být traktována s cizím přízvukem.

Režisér hru inscenuje jako jakousi bizarní frašku a toto základní divadelní uchopení funguje. Prezентuje současný život „na dně“ na jedné a mafiánský život na druhé straně, a oba tyto světy propojuje, čímž vzniká řada komických situací. V tematickém oblouku se od počáteční idyly onoho života na dně společnosti do této idyly opět vracíme: Božena i Andy jsou spokojeni tam, kde jsou. Inscenace se pokouší této pohodlnosti vysmát, ale tento úmysl by byl čitelnější, kdyby byla melodramatičnost závěrečné scény ještě více zdůrazněna.

Velmi dobře fungují kostýmy, svícení, i práce s hudbou a se zvukem vůbec. Na dobré úrovni jsou i herecké výkony – nejpřesnější je Jana Levá v roli Boženy. Bavíme se řadou výborně vymyšlených i udělaných situací, ale je třeba konstatovat, že zvláště druhé polovině hry by prospěly škrtky, neboť je zde spousta slovní vaty a některé informace se zbytečně opakují. To se pak odráží i v jinak zajímavé a důsledně budované inscenaci, která nás přes tyto drobné připomínky velmi oslovila a pobavila.

ex

BYL TO VŮBEC ČECHOV?

Divadelní klub JIRÁSEK z České Lípy si vybral k nastudování hru Antona Pavloviče Čechova Višňový sad v režii Václava Klapky. Provedl řadu změn v charakterech postav a jejich jednání, jednotlivé linie příběhu naboural a nerespektoval a bohužel to nebylo ku prospěchu věci. U Čechova je pochopitelné, že všechny postavy jednají absurdně, ale je to dáno nesplněním jejich tužeb. V této inscenaci není jejich jednání motivováno a tak vnímání negativních rysů převažuje, aniž bychom je chápali. K tomu přispívají i silné akcenty na erotické a sexuální jednání postav – zdá se, jako by o nic jiného ani nešlo. Z původní postavy Charloty je udělán Charles, který se stává kouzelníkem (Harry Potterem), proč? Má snad jít o pohádku? A o čem se vůbec hraje, co nám chtějí sdělit? Kdo původní hru nezná, jen těžko se orientuje v příběhu. Kdo ji zná,

marně tápe po sdělení. Klapka nechává zcela stranou téma višňového sadu – co pro každou postavu znamená. Ale dá se bez tohoto pojmenování Čechovova hra vůbec hrát? Daleko silnější je dojem, že jednotlivým vtipům obětují řadu zásadních věcí. Závěr je naopak silně sentimentální – proč? Co znamená nový strom, který vyroste? Řada otázek, které si kládeme, je nekonečná.

Především pak si nutně položíme otázku zásadní: nabídl nám svým výkladem něco více než nabízí Čechov a obhájili tak všechny provedené posuny a změny? Jsme přesvědčeni, že nikoliv. Můžeme se jen domnívat, že chtěli předvést současný groteskní šílený svět. Čechovova hra se však jejich přístupem vzepřela.

ex

TÉMĚŘ NEVYČERPATELNÁ STUDNICE NÁPADŮ

Divadelní soubor PIKI z Volyně sáhl po Strniskově Goldoniádě, která se volně inspirovala postupy a principy commedie dell'arte, využívá motivů a postav z těchto her. Volyňští v čele s režisérem René Vápeníkem vědí, že text, který v základních rysech drží pohromadě, počítá na druhé straně s improvizacemi, odbočkami, hravostí a imaginací. V původní předloze lze vystopovat zřetelné inspirace Sluhou dvou pánů a Benátskou vdovíčkou, které inscenátoři potlačili, neboť text radikálně upravili. Vyškrtli některé typy (Capitano, Dottore a další), poněkud rezignovali na hlavní nit rámcového příběhu a na zbylém textovém základě vytvářejí řadu situací. Činí tak ve velmi dobře vytvořeném hracím prostoru a v odpovídajících kostýmech (výprava Petr Kolínský) a maximálně využívají svých hereckých schopností. Od samého začátku inscenace výborně slape, až do výstupu Margarety s Baronem.

Od této chvíle se tu a tam stane, že se nápady na chvíli jakoby vyčerpají a sklouzne se jen k textu. Ale těchto okamžiků není mnoho a jsou přebity dalšími skvěle vybudovanými situacemi. Jen trochu litujeme, že se vytratila linie diamantové kukuřice, která je v podstatě základem, od něhož se odvíjí příběh. V inscenaci sice zaregistrujeme, že ji objeví Sluha, ale situace se nedotáhne až k vtipné pointě (zatímco v textu sluha do kukuřice kousne, aby se najedl a vylomil si na ní zuby). Pokud jde o recitátorku, racionálně jsme si ji zdůvodnili jako reprezentantku „vysokého“ umění proti plebejskému, které sledujeme. Ale inscenačně to ve všem nejším představení tak docela zdůvodněno nebylo.

Přes tyto drobné připomínky je třeba zdůraznit, že jde o inscenaci zdařilou a vkusnou, která publikum dokáže utáhnout od začátku až do konce, což u tohoto typu produkce není právě snadné. Vyžaduje to neutuchající invenci a vršení stále nových a lepších nápadů v situacích. A to se ve velké míře podařilo.

ex

Mám rád, když se můžu s textem porvat

Na představení jste spolupracoval se souborem ŠOS Prachatic. Jak jste se k sobě dostali? Oni si mě najali. Normálně si mě najali.

Hledali režiséra? Hledali, a protože my se v Jižních Čechách hodně známe, tak jsem prostě od nich dostal nabídku a normálně jsem byl najatý. Vy sám pocházíte z Jižních Čech? Z Českých Budějovic.

Začínal jste od amatérského divadla nebo jste rovnou šel k profi? Ne ne ne. Já jsem začínal v deseti letech pantomimou, protože oba rodiče byli z divadla. V patnácti jsem začal hrát normální činoherní divadlo a v osmnácti jsem dostal nabídku na režii. A pak jsem dělal ještě dvě inscenace a potom jsem se přihlásil na DAMU. A vystudoval jsem DAMU. No a dělám většinou s amatéry.

Cítíte nějaký rozdíl v tom, kdy vůči vám divadelní odborníci na DAMU vystupovali jako zástupci univerzity a zde na Divadelní Třebiči jako zástupci poroty amatérského divadla? Já v tom nehledám žádný rozdíl, pro mě je to prostě hlavně možnost se s těmi lidmi zase setkat. Protože my nemáme k sobě daleko. Takže pro mě je to šance se například zase sejít s panem profesorem Císařem a podebatovat o divadle.

Výběr inscenace ležel na vás, nebo s ním přišel soubor? Já jsem si ten text vybral, protože jsem ho měl dělat v šumperském divadle. Ale nakonec z toho nějak sešlo, my jsme se nebyli schopni nějak dohodnout. Ale ten text mi zůstal v hlavě, protože mě něčím provokoval. Možná je to právě v tom, že je tam dost problémů k řešení. A tohle já mám rád. Když se můžu s textem nějak porvat – v tom nejlepší slova smyslu. V podstatě jsem byl najatý i na to, abych soubor nějakým způsobem herecky kultivoval. Takže my jsme spolu se souborem vlastně dva měsíce dělali jakousi hereckou přípravu a pak se teprve začalo zkoušet. Ten text mi připadal pro kultivaci hereckého projevu dobrý, protože si myslím, že jim byl herecky blízko. Teď třeba s nimi dělám Molièra - Dona Juana, a je to jiné. Je to naprosto jiný způsob, jiný žánr, naprosto jiný styl. A je to mnohem těžší pro ně, protože tam jde víc věcí přes text, přes slovo, což je samozřejmě vždycky trochu problém u amatérů. Takže s tím bojujím. Ale pro ten začátek se mi text z toho Nahniličko zdál velmi vhodný. Tím jsme se dostali k tomu, na co jsem se vás chtěl také zeptat, jestli budete se souborem dál spolupracovat. Teď s nimi máme předpremiéru. Měli jsme mít v květnu premiéru, ale posunuli jsme to z provozně technických důvodů na červen. Takže budeme mít premiéru Dona Juana a pak bych se měl zase vrátit k práci se svým mateřským souborem, což je soubor D111 z Českých Budějovic. No, a samozřejmě pokud budou nějaké profi režie, ale to se uvidí, to je vždycky otázka dohody.

Děkuji za rozhovor. r.s.

Vašek má vše ve svých rukách

Jsem taková holka pro všechno. Tak mi svou úlohu v Divadelním klubu JIRÁSEK z České Lípy popsala paní Jana Kolářová, když jsem ji chvíli po tom, co vystoupila jako Raněvská v Čechovově Višňovém sadu, požádal o rozhovor. Jsem už řadu let předsedkyní souboru, současně se starám o účetnictví a o mnoho dalších věcí. Ale nestěžuju si, protože tu práci dělám ráda. V sou-

boru jsem začínala v osmašedesátém jako herečka a hraju pořád. Měla jsem sice jistou odmlku, protože jsem pracovala se svým mužem v jeho agentuře na profesionálních inscenacích, potom mi ale režisér Vašek Klapka nabídl roli Raněvské ve Višňovém sadu. Tuto nádhernou nabídku jsem nemohla odmítnout, dostala jsem ji také tak trochu jako dárek k padesátinám. Moc jsem se na tuto práci těšila.

Jaký je Václav Klapka jako režisér? Pracuje se mi s ním velmi dobře. Je spravedlivější. Dovede člověka pochválit i seřvat, někdy tedy padnou i ostřejší slova, ale každý to od něj bere, má to tak být, bez toho to nejde. Kdyby byl Vašek špatný režisér, tak bychom s ním nedělali. Spolupracujeme spolu už dlouho, on a já jsme teď v souboru služebně nejstarší. Proč jste se rozhodli právě pro Čechova? Byla to hlavně Vaškova volba. Považuje Čechova za geniálního autora. Přinesl hru, přečetli jsme si ji a všichni jsme souhlasili, protože ta hloubka myšlenek tam je. Nevím, jaké další skryté tužby v sobě Vašek měl, že se rozhodl pro Čechova. Už dříve dělal Tři sestry (s touto inscenací, pokud vím, ale nebyl příliš spokojen), tohle se mu zdálo nosnější. To by vám ale musel říci on.

Čechov považoval svůj Višňový sad za veselohru. Jiní v této hře viděli vážné drama. Vy, ve svém programovém letáku píšete, že jste inscenaci pojali jako komedii... Hru jsme chtěli opravdu chtěli dělat jako komedii. Já osobně dnes cítím, že se inscenace svažuje trochu více k dramatu, má svou hloubku, je vážnější. Vidím to také v reakcích diváků.

Váš soubor hrál již řadu komedií, jaký máte vztah k tomuto žánru? Myslím si, že je potřeba si vyzkoušet všechno. Osobně hraju ráda cokoli.

Jak se vám Čechov zpracovával? Při nastudování hry se vždy objeví nějaké problémy, záleží ale na tom, jak režisér herce vede, jak jim dovede vysvětlit svou představu, jak herci dokáží jeho vizi naplnit, spolupráce je důležitá. Nám funguje, myslím, výborně. Vašek si dovede všechno jasně dohodnout. Má vše ve svých rukách.

V programu píšete, že Višňový sad je pro vás hrou o ztracených iluzích. Zažila jste někdy takovou ztrátu na vlastní kůži? Samozřejmě, tomu se člověk v životě nevyhne. Bohužel, často jsem ztrácela iluze o vztazích mezi lidmi. -rtw-

Je to hezké hřiště

O tom, jak se cítí režisér a zároveň herec před představením na národní přehlídce - i o jiných věcech - jsme si povídali s René Vápeníkem: Goldoniádu jste režíroval a zároveň v ní hrajete. Ve Vaší minulé inscenaci - August August, august - tomu, pokud vím, bylo stejně, ale co u Vás bylo první? Herectví nebo režie?

První bylo herectví, asi ve čtrnácti letech. První režie přišla potom - za podobných okolností jako u Milana Schejbala, podle toho, co jsem se dočetl v rozhovoru s ním. Začali jsme s partou lidí dělat takové generační divadlo vedené někým z jiné generace a dopadlo to tak, že jsme se nakonec rozešli. Ale v dobrém a já na našeho původního pedagoga dodnes hrozně rád vzpomínám. A pak jsme začali dělat divadlo sami.

A tou první inscenací byla? Shodou okolností Goldoniáda.

Vážně? A co Vás vede k druhému pokusu? Je to hezké hřiště.

V té první inscenaci jste také zároveň hrál? Ano, ale myslím, že obsazení mě je hodně jiné než tehdy, stejně jako je hodně jiná celá inscenace.

Jak v DS PIKI funguje dramaturgie? Uděláte vždy to, co si přinesete? Většinou ano, i když u první inscenace, kterou jsem v PIKI režíroval, tomu tak nebylo. Text Jak je důležité mít Filipa přinesli bývalí kolegové, kteří jsou dnes v Šumperku. Nikdo neměl nic připraveného, tak mi to hodili na stůl a řekli - Tohle udělej. Tak jsem to nějak udělal.

Potom následoval August, text, který mě vždycky zajímal. Víceméně tedy texty nosím já, což je možná největší slabina volyňského divadla.

Fakt, že režisér souboru je zároveň dramaturgem, je ale asi platný pro většinu amatérských divadel. Je, ale je to škoda.

Co tedy jako režisér plánujete dál? Plánuji, ale uvidíme jak to všechno dopadne. Ve Volyňi by to mělo být Podivuhodné odpoledne dr. Zvonka Burkeho a dál bych měl snad dělat Racka v Krumově, s částí tamního souboru a zároveň s dalšími, „různě posbíranými“ amatérskými divadelníky.

Prosílyhá se také něco o Vaší spolupráci s profesionálními herci v Šumperku. Chcete o tom něco prozradit? V Šumperku plánujeme Augusta, domluvili jsme se s panem ředitelem a s dramaturgem, ale je to plán až na příští sezónu, takže je to ještě daleko.

Za několik málo hodin půjdete hrát - máte trému? Překvapivě velkou.

Větší jako režisér, nebo jako herec? Připadám si spíš jako třídní učitel. Jako herec jsem trému nikdy nemíval, ale ve chvíli kdy přijmete zodpovědnost za tu partu lidí, není to jednoduché.

Jak herci snášejí, že jste s nimi na jevišti? Tváří se, že dobře. Mají šanci si také trochu zarežírovat režiséra, což určitě některým dělá dobře a zároveň to odbourává napětí. Navíc - mně je s nimi dobře na zkouškách, jsem jeden z nejneukázněnějších zkoušejících herců souboru. Takže - funguje to, ale přesto myslím, že Goldoniáda je jedna z posledních inscenací, které režíruji a zároveň budu tam nahore na jevišti. Už jsem si vyzkoušel, že být dole, jenom dole, je mnohem jednodušší a svobodnější práce, i když i herectví mě hodně baví, ale myslím, že je potřeba to oddělit a když, tak si zahrát v režii někoho jiného

Díky a zlomte vaz tady i v další práci. -pm-

Víte, že...

JIRÁSKŮV HRONOV 2004

A JEHO SEMINÁŘE A DÍLNY

Blíží se vyvrcholení divadelní sezóny a spolu s ním Jiráskův Hronov (JH) jako příležitost k seznámení se s nejzajímavějšími inscenacemi, které se zrodily v nejrůznějších druzích divadla. Jiráskův Hronov bude i letos příležitostí k nabytí či prohloubení poznatků o divadle. Klub (nejen) mladých divadelníků JH nabízí 11 tematických seminářů a dílen vedených odborníky v nejrůznějších divadelních disciplínách, namnoze předními osobnostmi divadelního dění v ČR. Nadto bude realizován nově koncipovaný Kritický klub (K2) jako příležitost k odborné reflexi inscenací a současně k přemýšlení o možnostech různých druhů divadla a problematice divadelní tvorby, přesahující kritickou reflexi. Zájemci o JH a jeho Klub (nejen) mladých divadelníků, který se uskuteční 5. - 14.8.2004, naleznou přihlášky a bližší informace o seminářích a podmínkách, za nichž se jej mohou zúčastnit v bulletinu d'ARTAMAn č. 2 / 2004. Bulletin je volně k dispozici na šatnovém pultu poblíž malého sálu, kde probíhají rozbírové semináře Divadelní Třebiče. (MS)

DIVADELNÝ SÚBOR PÔTOŇ – Slovenské pohronské javisko pri MSK Levice vystoupil jako host Divadelní Třebíče už roce 2001. Inscenace hry Karola Horvátha Ochladzuje sa diváky velmi zaujala. O to více jsme zvědaví na jejich novou inscenaci Ubu, která vychází z textů Alfréda Jarryho. "Prehistorie" her o králi Ubu sahá do období autorových středoškolských studií, kdy se tato postava zrodila mezi žáky lycea v Rennes jako karikatura profesora fyziky. V autorově vlastní tvorbě se Ubu poprvé objevuje v dramatu César Antikrist. V první verzi byla hra Ubu králem provozována jako loutkové divadlo pod názvem Poláci roku 1888.

Do "ubuovského" cyklu patří hry Ubu králem, volně pokračování Ubu spoutaný, Ubu na homoli a Ubu paroháč. Premiéra hry Ubu králem v Théâtre de l'Euvre (10. 12. 1896) vyvolala skandál a boulivé reakce. Představení předcházelo autorovo úvodní slovo, v němž nastínil svoji koncepci ubuovské "loutkohry". Herci se měli odosobnit, osvojit si jednoduchost volně se pohybujících loutek. Pojetí dramatu se ve hře Ubu králem stavělo zásadně proti filozofujícímu a moralizujícímu divadlu - nemělo poučovat, ani nic hájit, ale spokojit se s působením na divákovu imaginaci. Jarryho dílo ovlivnilo celé moderní divadlo a literaturu 20. století - čerpal z něj dadaismus, surrealismus i autoři absurdního divadla.

Co na to divák?

Anket&

SOŠ Prachatic

PROTI VĚTRU (Nahniličko)

Dušan Zakopal: Proč k zvrácenosti další zvrácenosti (světlo, scéna, hudba, užití jazyka apod.), vždyť sladkou kávu ještě nepřislazujeme? Tolik „proč“, až jsem se v nich ztratil. PROČ?

Jiří Pošepný: Moc děkuji, jsem potěšen. Vše bylo dokonalé, včetně hudby a světla.

Michal Cimbál Lurie: Výborné představení. Možná trochu zkrátit.

Jiří Anderle: První dojem z představení, které jsem viděl již čtyřikrát? Snad jen, že se na něj rád půjdou podívat i popáté. Možná, že se něco z vtipů dařilo trošinku méně než jindy, anebo více než jindy, ale co. A moc děkuji za konec. Člověk to někdy potřebuje. Dobrá hudba ve spojení s viděným.

DK Jirásek Česká Lípa

VIŠŇOVÝ SAD

Michal Cimbál Lurie: V první půlce živé, nápadité, dozvěděli jsme se vše důležité. Druhá půlka dlouhá, dlouhá, dlouhá...

Jan Strejcovský: Višňový sad a Česká Lípa. Pozvolna plynoucí, kolébající. Zbystřil jsem s příchodem Harryho Pottera. * A pak pozvolna plynoucí, kolébající. I opět jsem zbystřil s vyrazivšími višněmi. A pak pozvolna plynoucí... A teď kličkuji mezi pokácenými višněmi a hledám...

(*Pravda, v první chvíli jsem si myslil, že se jedná o Hermiona Grangerovou).

Jiří Anderle: Višňový sad s poetickým Harry Potterem. Otázek proč byla velká fůra. Českolipské mám rád a oceňuju jejich hry, ale tady jsem byl trošku mimo.

David Slížek: To nebyl Čechov. To byl Rusakov. Možná i Kotěnočkin. Višňový sad bez listí, bez stromů a bez višní. Českolipskou inscenaci jsem viděl podruhé. Poprvé jsem se vstřícně divil, dnes už jen nudil. Jen poček, Čechove!

Dušan Zakopal: Zvláštní studii by zasluhovala práce Václava Klapky s textem. Jak krátit a zachovat Čechova. Proměna sadu a hra v něm nerespektuje důsledně realie změny okolností v kostýmech. A co závěrečné zjevení stromu – proměna Firse a nebo, že by nostalgie? To snad ne!

DSPiki Volyně: GOLDONIÁDA

Michal Cimbál Lurie: Skvěle jsem se bavil. Děkuji. **Jan Strejcovský:** Poslední kousek přehlídky, bonbónek nakonec, jo, jo, jo a ještě jednou jo. Od srdce jsem se zasmál. Díky. (Tentokrát mi hlava Reného Vápeníka nikterak ve výhledu nepřekážela!)

Jiří Anderle: Bavím se, neřeším. Drobnější zádrhelé možná byly. Skvělá aktualizace, šitá na míru přehlídce, inscenaci velmi slušela a zafungovala. Díky. **David Slížek:** Nemám slov, skvěle jsem se bavil. Božíňku, to byla prdelka! ;)

Dušan Zakopal: Commedia dell'arte à la Volyně e finita. Finis coronat opus. A já už taky končím, a šmytec!

Víte, že...

AMATÉRSKÁ SCÉNA do každé divadelní rodiny

Amatérská scéna může být pro toho, kdo nemá nic společného s amatérským divadlem, synonymem pro amatérské divadelní dění. Divadelníci toto slovní spojení vnímají zcela konkrétně jako název svého časopisu, který jim přináší informace o tom, co se v amatérském divadle událo, poskytuje jim servis zejména v oblasti dramaturgické, legislativní, technicko-organizační aj., zprostředkovává zkušenosti ze života souborů a zajišťování jejich existence, reflektuje zahraniční dění a zkušenosti, monitoruje činnost souborů a připomíná jejich výročí, včetně jubileí tvůrčích osobností etc., etc.

V příloze d'ARTAMAn se divadelníci dozvídají o tom, co se bude dít, kdy a jak. Nalézají v ní propozice přehlídek, vzdělávacích a dalších divadelních akcí a přihlášky na ně. Časopis má od roku 2001 Repertoárovou přílohu, v níž jsou otiskovány vybrané, jevišti prověřené texty divadelních her, doplněné dramaturgickými pendanty, upozorňujícími na jejich kvality, respektive úskalí, která je při inscenování třeba překonávat. Soupis her je k dispozici u stánku s publikacemi. Zde lze hry i získat.

To vše a mnoho jiného, včetně bohaté obrazové části vytváří z Amatérské scény jediný nejučenější informační prostředek o amatérském divadelním dění v ČR. Vychází 6 x ročně. Roční předplatné činí 240,- Kč. Můžete si je zajistit i zde na Divadelní Třebíči u stánku s publikacemi poblíž malého sálu. Dejte tak sobě i Amatérské scéně dárek k 50. ročníku časopisu. Amatérská scéna by neměla chybět v žádné divadelní rodině! (MS)

Výslech

PhDr. Aleš Bergman
Divadelní vědec,
režisér a pedagog
JAMU v Brně

Které vlastnosti si nejvíce vážíte u režisérů? Co všechno musí udržet v celku v hlavě a trpělivě to po částech vytahovat... Na čem právě teď pracujete? Na překonání festivalové únavy. Co Vás přivedlo k Vaší práci? Náhodné setkání s DAMU.

Mgr. Pavel Purkrábek
Scénograf

Čím byste chtěl být, kdybyste se znovu narodil? Rentiérem. Váš ideál pozemského štěstí? Ti, kdo mne znají z Hronova, vědí, že tatarský biftek v „Čecku“. Čeho si nejvíce vážíte u herců? Herecké inteligence, která herce vede k tomu, aby místo rozumování a rozumbradování šel rovnou na jeviště a zkusil to.

Mgr. Vladimír Zajíc
Migrující dramaturg

Které vlastnosti si nejvíce vážíte u hereček? Když se umí shodit a ještě jsou u toho krásné. Pro mě je to Jitka Molavcová – skvělá herečka. Ke kterým chybám na divadle jste nejshovívavější? Ke všem, pokud se neumětelství nevydává za přednost. Jakého dramatika máte nejraději? Mám rád anglosaskou dramaturgiu, takže si nedokážu vybrat, ale stále nacházím inspiraci u páně Klicpery, nejspíše pro to, že Shakespeare a Klicpera jsou vlastně shodná jména.

NEDĚLE

23. května 2004

Dnes

10.00 hod.

DS Pôtoň Slovenské pohronské javisko Levice
Kalinka Búr volně na motivy Alfréda Jarryho:

UBU

11.30 – 12.30

Slavnostní zakončení Divadelní Třebíče 2004 v Národním domě

12.45

Závěrečné setkání účastníků přehlídky v Novém divadle

Za rok

12. – 15. 5. 2005: FEMAD Poděbrady

18. – 22. 5. 2005: Divadelní Třebíč

Sponzoři DT 2004:

Zlatý kříž HOTEL

PUMAX

HOSTAN

Mediální partneři:

Region 87.9
ČESKÝ ROZHLAS

Horácké noviny

Zpravodaj XIII. Národní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Třebíč 2004. * Redakce: Stáňa Štěpánková, Pavlína Morávková, Radim Svoboda, Radim Wolák * Fotografie: Ivo Mičkal * Vydává Kulturní, vzdělávací a informační zařízení Třebíč. * Sazba FIBOX